

תורת אביגדור

לימים

ע"פ שיחותיו של הגאון הרב אביגדור מילר זצ"ל

מאת: ארי בן-עמי

איורים: יוכבד נדל

פרשת בהעלתך

צדקה לעניים העשירים

אנו זקוקים לתרומות כדי לעמוד בביקוש הרב

נא לתרום בעין יפה

להנצחות: 072-222-3383

פרשת בהעלתך צדקה לעניים העשירים

יום חמישי בערב

ילדי משפחת גרינבוים היו מלאי מרץ. שימי ובתיה כבר רוקנו את מדפי האוכל במטבח מכל ממתק מיותר בזמן שאיצי הסתובב הלוך וחזור אצל השכנים דופק על הדלתות ומבקש מאנשים אוכל מיותר לשבת.

הכל התחיל כאשר בתיה חזרה הביתה מבית הספר וסיפרה לאחיה את כל מה ששמעה אודות "תומכי שבת" ואיך הם מחלקים אוכל לשבת למשפחות העניות. ובאותו רגע הם החליטו בעצה אחת ליזום גם כן "תומכי שבת", אישי, של עצמם!

במרחק מספר בנינים, בבית ישן ורעוע עם קירות מקולפים גרה משפחת ברגשטיין. האבא היה רואה חשבון, אך מחוסר עבודה כבר למשך הרבה שנים. הילדים תמיד לבשו בגדים ישנים ובלויים. כנראה אף פעם לא היה להם מספיק אוכל לשבת. אך השבוע, ילדי משפחת גרינבוים החליטו לפנק אותם בשבת ברמה אחרת, משהו שאנשים לא מכירים!!!

יום שישי, בתום הלימודים

איצי, בתיה, ושימי קיפצו מהתרגשות תוך כדי דחיפת עגלה עמוסה בכל טוב. חלות, דגים, פשטידות, עוף, בשר, עוגת שוקולד, עוגיות סוכר וצ'יפס. הם היו כל כך מרוגשים מהמצווה שהם הולכים לעשות. אבל בעודם פוסעים לכיוון הבית הם עצרו באחת. משהו היה משונה. מה שהיה נראה פעם מבנה רעוע ומט ליפול היה עכשיו מסויד באופן מושלם עם גינה מטופחת מסביב ועשה רושם שהם באמצע להוסיף קומה לבית!

"מה עושים?" שאל שימי.

"הם עברו?" תהה איצי. עם מבע מאוכזב על פניו.

הם דחפו את העגלה לכיוון הבית ודפקו ברכות על הדלת. איצי שם לב שעדיין כתוב על הדלת ברגשטיין. כשהדלת נפתחה. קידמו את הילדים ניחוחות ערבים של מאכלי שבת. אדון ברגשטיין עמד בפתח לבוש בחליפה יוקרתית.

"א גוט ערב שבת", אמר מר ברגשטיין בחיוך. "איך אני יכול לעזור לכם?"

"א...ממ...." הימהם איצי, כשעיניו הבולשות עקפו את מר ברגשטיין וטיילו בסלון המפואר ובספות העור. "רצינו להביא לכם אוכל לשבת, אבל אה... אתם עדיין עניים???"

"איצי!" היסתה אותו בתיה. "זה לא מתאים לדבר ככה!"

מר ברגשטיין השתעל קלות. "לא, איצי," הוא התחיל. "בחסדי השם דברים השתנו. אחרי שנים רבות בהם לא יכלתי לעבוד. לפני מספר חודשים קבלתי עבודה בכירה כשכיר בבנק גינצבורג. תוך מס' חודשים חיינו השתנו מהקצה לקצה!"

ילדי משפחת גרינבוים נדהמו. שימי כמעט התחיל לבכות. איצי עמד לכעוס. הם עבדו כל כך קשה לנסות לעשות חסד עצום ובסוף הכל היה לריק.

מר ברגשטיין הבחין בפניהם הנפולות והמאוכזבות. "ילדים, למה שלא תיכנסו לרגע?"

הם נכנסו עם מר ברגשטיין והתיישבו סביב לשולחן, בזמן שמר ברגשטיין הגיש להם צלחות עמוסות בקוגל תפוחי אדמה רותח.

"ילדים, האם אתם מבינים את השכר העצום שאתם מקבלים על מה שעשיתם היום?" הוא שאל.

"אבל לא עשינו כלום!" התפרץ איצי, "לא הצלחנו לעשות חסד, אז מה העניין?"

"אה... אבל כאן טמונה הטעות שלך", אמר מר ברגשטיין. "אתה יודע, כאשר עם ישראל היו במדבר היו מעט אנשים טמאים שלא יכלו להקריב קרבן פסח. אז הם הלכו למשה רבינו ואמרו: 'למה שאנחנו נפסיד?'. הם היו מאוכזבים שהפסידו את ההזדמנות לקיים מצווה.

"והשם אמר: 'הנה, אתם עצובים שלא הצלחתם לקיים מצוה? ובכן, אתן לכם מצוה נוספת, את פסח שני!' אתם רואים, אם אנחנו באמת רוצים לעשות מצוה, אפילו אם אנחנו לא יכולים לעשות זאת, השם נותן לנו שכר כאילו שעשינו זאת. אז זה לא שעשיתם 'כלום'. ניסיתם לעשות מצוה והשם מחשיב את זה כאילו ביצעתם את זה בפועל!"

הילדים נרגעו וחייכו. בדיוק אז שימי הבחין במשהו על השולחן. משהו שהיה נראה כמו צ'ק דהוי, חתום על ידי אדון ברגשטיין, על סך 50,000 דולר! "א..מ.. אדון ברגשטיין?" שאל שימי, "למה הצ'ק הזה כל כך ישן? האם אתה בדיוק מצאת אותו... או מה?"

בתיה ניסתה להסות שוב את אחיה הסורר, אך אדון ברגשטיין המשיך לחייך. "שימי", הוא אמר, "אני כתבתי את הצ'ק הזה לפני הרבה שנים אחרי ששמעתי שיעור של הרב אביגדור מילר. הוא אמר שהשם נותן לנו שכר עבור כל מצוה שאנחנו לא יכולים לעשות, אבל רק בתנאי שאנחנו באמת רוצים לעשות אותה. וזה אומר שברגע שאנחנו יכולים לעשות את המצוה, אנחנו חייבים לעשות את זה - כי אם לא כן, זה אומר שאנחנו לא באמת רצינו לעשות את זה.

במשך שנים אני רציתי שתהיה לי את הזכות העצומה ואת היכולת לתמוך בתלמידי חכמים, אבל לא היה לי כסף. כל כך רציתי את המצוה הזו. אז כאשר שמעתי את השיעור ההוא, כתבתי את הצ'ק הזה לפקודת כולל גדול ששם לומדים תלמידי חכמים - ושמרתי את זה בארנקי עד שיהיה מספיק כסף בבנק. וכעת, כשהשם נתן לי כסף, הוצאתי את הצ'ק הזה בכדי לשולחו. הייתי בדרך להכניסו למעטפה כשאתם, ילדים, דפקתם."

ילדי משפחת גרינבוים הודו על הקוגל, איחלו למשפ' ברגשטיין שבת שלום ועזבו עם חיוך. "איצי, שימי" אמרה בתיה. "אני לא מרגישה רע. השם עדיין הולך לתת לנו שכר עבור מה שניסינו לעשות ואני חושב שלמדנו מסר חשוב מאד אודות החשק, הרצון והשכר שבקיום המצוות!"

בברכת בריאות ושבת שלום!